

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4943/2567

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ เด็กหญิง ว. โดยนางสาว ค. ผู้แทนโดยชอบธรรมโจทก์ร่วม นาย น. กับพวกจำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 160, ป.อ. มาตรา 91, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา
277, ป.อ. มาตรา 283 ทวิ, ป.อ. มาตรา 310, ป.อ. มาตรา 317, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา
226/3

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้ศาลชั้นต้นสั่งรวมพิจารณาพิพากษาเข้ากับคดีหมายเลขดำที่ อ 378/2564 หมายเลขแดงที่ อ 1036/2564 ของศาลชั้นต้น โดยให้เรียกจำเลยในสำนวนคดีดังกล่าวว่าจำเลยที่ 1 แต่คดีดังกล่าวได้ยุติลงตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 โดยคู่ความไม่ได้ฎีกา คดีจึงขึ้นมาสู่ศาลฎีกาเฉพาะคดีนี้ คดีนี้และคดีหมายเลขแดงที่ อ 1036/2564 ของศาลชั้นต้น เหตุเกิดวันเดียวกันและสถานที่เดียวกัน จึงมีความเกี่ยวพันกันจนอาจฟ้องเป็นคดีเดียวกันได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 160 วรรคหนึ่ง การนับโทษต้องจึงต้องอยู่ในบังคับของ ป.อ. มาตรา 91 (3) กล่าวคือ ไม่ว่าจะมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ หรือลดมาตราส่วนโทษด้วยหรือไม่ก็ตาม เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว โทษจำคุกทั้งสิ้นต้องไม่เกินห้าสิบปี เว้นแต่กรณีที่ศาลลงโทษจำคุกตลอดชีวิต ดังนั้น เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาจำคุกจำเลยที่ 1 ในแต่ละคดีมีกำหนด 37 ปี 4 เดือน แล้วนำโทษจำคุกของจำเลยที่ 1 ในคดีหมายเลขแดงที่ อ 1036/2564 ของศาลชั้นต้นมานับต่อจากคดีนี้ได้ ซึ่งเมื่อรวมโทษทุกคดีแล้วโทษจำคุกเกินห้าสิบปีที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษา โดยมีได้กำหนดว่าเมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วโทษจำคุกต้องไม่เกินห้าสิบปีจึงไม่ชอบ ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดยกขึ้นอ้างศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยให้ถูกต้องได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า นับโทษจำคุกของจำเลยที่ 1 ในคดีหมายเลขแดงที่ อ 1036/2564 ของศาลชั้นต้น ต่อจากโทษของจำเลยที่ 1 ในคดีหมายเลขแดงที่ อ 1035/2564 ของศาลชั้นต้น แต่เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว โทษจำคุกต้องไม่เกินห้าสิบปีตาม ป.อ. มาตรา 91 (3) นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 คดีนี้ ศาลชั้นต้นสั่งรวมพิจารณาพิพากษาเข้ากับคดีหมายเลขดำที่ อ 378/2564 หมายเลขแดงที่ 1036/2564 ของศาลชั้นต้น โดยให้เรียกจำเลยในสำนวนคดีดังกล่าวว่าจำเลยที่ 1 แต่คดีดังกล่าวได้ยุติลงตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 โดยคู่ความไม่ได้ฎีกา คดีจึงขึ้นมาสู่ศาลฎีกาเฉพาะคดีนี้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 277, 283 ทวิ, 310, 317 นับโทษจำคุกของจำเลยที่ 1 ในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ 378/2564 ของศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ 1 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้ลงโทษต่อ ระหว่างพิจารณา เด็กหญิง ว. ผู้เสียหายที่ 2 โดยนางสาว ค. ผู้เสียหายที่ 1 มารดาผู้แทนโดยชอบธรรมยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต (ที่ถูก อนุญาตให้เข้าร่วมเป็นโจทก์เฉพาะความผิดฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวหรือกักขังผู้อื่น หรือกระทำความผิดโดยประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย ฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร และฐานกระทำความผิดอายุยังไม่เกินสิบสามปีอันมีลักษณะ

เป็นการโทรมเด็กหญิง) และโจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชดใช้
ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายต่อร่างกาย 60,000 บาท ค่าเสียหายต่อจิตใจ 60,000 บาท
ค่าเสียหายต่อชื่อเสียงเกียรติคุณ 40,000 บาท ค่ารักษาพยาบาล 20,000 บาท ค่าขาดรายได้ของ
ผู้เสียหายที่ 1 ระหว่างอยู่ดูแลโจทก์ร่วมเป็นเงิน 30,000 บาท และค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปพบ
พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ และในการย้ายโรงเรียนแห่งใหม่ 10,000 บาท รวมเป็นเงิน
220,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่ยื่นคำร้องวันที่ 1 มิถุนายน 2564
เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลยทั้งสองให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง
ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า ในสำนวนแรกจำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา
277 วรรคสี่, 310 วรรคแรก, 317 วรรคสาม ประกอบมาตรา 83 และในสำนวนที่สอง จำเลยที่ 1
มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสี่, 317 วรรคสาม ประกอบมาตรา 83
การกระทำของจำเลยทั้งสองในสำนวนแรกและการกระทำของจำเลยที่ 1 ในสำนวนที่สองเป็น
ความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 91 สำนวนแรก ฐานร่วมกันพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาหรือ
ผู้ปกครองเพื่อการอนาจาร จำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 6 ปี ฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวหรือกักขังกับ
ฐานร่วมกันกระทำชำเราเด็กอายุไม่เกินสิบสามปีอันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิง เป็น
การกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันกระทำชำเราเด็ก
อายุไม่เกินสิบสามปีอันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิง ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกจำเลยทั้งสองคนตลอดชีวิต สำนวนที่สอง ลงโทษ
จำเลยที่ 1 ฐานร่วมกันพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองเพื่อการ
อนาจาร จำคุก 6 ปี ฐานร่วมกันกระทำชำเราเด็กอายุไม่เกินสิบห้าปีอันมีลักษณะเป็นการโทรม
เด็กหญิง จำคุกตลอดชีวิต ทางนำสืบของจำเลยที่ 1 ทั้งสองสำนวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มี
เหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้จำเลยที่ 1 กระทงละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78
ประกอบมาตรา 53 สำนวนแรก ฐานร่วมกันพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา
หรือผู้ปกครองเพื่อการอนาจาร คงจำคุก 4 ปี และฐานร่วมกันกระทำชำเราเด็กอายุไม่เกินสิบสามปี
อันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิง คงจำคุก 33 ปี 4 เดือน สำนวนที่สอง ฐานร่วมกันพรากเด็กอายุ
ยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองเพื่อการอนาจาร คงจำคุก 4 ปี และฐาน
ร่วมกันกระทำชำเราเด็กอายุไม่เกินสิบห้าปีอันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิง คงจำคุก 33 ปี 4
เดือน เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว สำนวนแรก จำเลยที่ 1 จำคุก 37 ปี 4 เดือน ส่วนจำเลยที่ 2 ให้
จำคุกตลอดชีวิตสถานเดียว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) สำนวนที่สอง จำเลยที่ 1
จำคุก 37 ปี 4 เดือน ให้นำโทษจำคุกของจำเลยที่ 1 ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ 378/2564
หมายเลขแดงที่ อ 1036/2564 ของศาลชั้นต้นต่อจากโทษจำคุกของจำเลยที่ 1 ในคดีอาญา
หมายเลขดำที่ อ 377/2564 หมายเลขแดงที่ อ 1035/2564 ของศาลชั้นต้น ให้จำเลยทั้งสอง
ร่วมกันชำระค่าสินไหมทดแทน 140,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1
มิถุนายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม และให้จำเลยที่ 1 ชำระ
ค่าสินไหมทดแทน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 20 มกราคม
2564 จนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่
กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี
นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ

7.5 ต่อปี ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งให้เป็นพับ ข้อหาและคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยที่ 2 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติในชั้นนี้ว่า ขณะเกิดเหตุเด็กหญิง ว. โจทก์ร่วมอายุ 11 ปีเศษ เกิดวันที่ 4 มีนาคม 2552 เป็นบุตรของนาย ป. และนางสาว ค. ผู้เสียหายที่ 1 โดยพักอาศัยและอยู่ในการอุปการะเลี้ยงดูของผู้เสียหายที่ 1 วันเกิดเหตุตามฟ้อง เวลา 21.30 นาฬิกา นาย น. และนาย ส. ขับรถจักรยานยนต์ไปรับโจทก์ร่วม เด็กหญิง น. และนางสาว ข. ที่ปากซอย แล้วพาไปนั่งเล่นที่บ้านของนาย ส. ซึ่งอยู่ในซอยหลังโรงเรียนอนุบาล ต่อมานาย ส. ขับรถจักรยานยนต์ออกไปแล้วกลับมาโดยมีนาย ณ. และจำเลยที่ 1 กับพวกมาด้วย จากนั้นเวลา 22.30 นาฬิกา นาย ณ. และจำเลยที่ 1 ช่มขึ้นกระทำชำเราเด็กหญิง น. ภายในห้องนอนในลักษณะผลัดเปลี่ยนกันกระทำชำเรา ต่อมาคนร้ายสี่คนช่มขึ้นกระทำชำเราโจทก์ร่วมในห้องเดียวกันโดยคนร้ายผลัดเปลี่ยนกันกระทำชำเรา แล้วคนร้ายทั้งหมดหลบหนีไป วันรุ่งขึ้นผู้เสียหายที่ 1 และนาย ธ. บิดาของเด็กหญิง น. ทราบเรื่อง จึงแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรหัวหิน ร้อยตำรวจเอกหญิง ร. และพันตำรวจตรี ก. พนักงานสอบสวนไปตรวจสถานที่เกิดเหตุ พนักงานสอบสวนส่งโจทก์ร่วมและเด็กหญิง น. ไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล ห. สำหรับความผิดฐานร่วมกันพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง คู่ความไม่อุทธรณ์ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ส่วนคดีของจำเลยที่ 1 ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืนว่ามีความผิดฐานร่วมกันพราวด์เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวหรือกักขังและฐานร่วมกันกระทำชำเราเด็กอายุไม่เกินสิบสามปี อันมีลักษณะเป็นการโหมเด็กหญิง คู่ความไม่ฎีกา จึงเป็นอันยุติตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 ว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 หรือไม่ โจทก์และโจทก์ร่วมมีโจทก์ร่วมและนางสาว ข. เป็นพยานเบิกความทำนองเดียวกันว่าวันเวลาเกิดเหตุ นาย น. และนาย ส. ขับรถจักรยานยนต์ไปรับโจทก์ร่วม เด็กหญิง น. และนางสาว ข. หรือมาดไปที่บ้านที่เกิดเหตุ โจทก์ร่วมและนาย ส. ร่วมประเวณีกันที่ห้องโถง จากนั้นนาย ส. ขับรถจักรยานยนต์ออกไปสักพักก็กลับมาโดยมีจำเลยทั้งสอง นาย ณ. และนาย อ. ตามมาด้วย ทุกคนนั่งคุยกันที่ห้องโถง มีการเรียกชื่อเล่นกัน ต่อมานาย ณ. อดกระชากเด็กหญิง น. เข้าไปในห้องนอน นางสาว ข. และโจทก์ร่วมจะเข้าไปช่วย แต่นาย น. และนาย ส. จับตัวไว้ นาย ณ. ช่มขึ้นกระทำชำเราเด็กหญิง น. จนสำเร็จความใคร่แล้วออกไป จากนั้นจำเลยที่ 1 เข้าไปช่มขึ้นกระทำชำเราเด็กหญิง น. จนสำเร็จความใคร่ เด็กหญิง น. ไปล้างตัวในห้องน้ำและใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ติดต่อเด็กหญิง อ. ผ่านโปรแกรมเฟซบุ๊ก เมสเซนเจอร์ เพื่อให้มาช่วยเหลือ จากนั้นเด็กหญิง น. ออกจากห้องน้ำและชวนนางสาว ข. ออกจากบ้านที่เกิดเหตุไป ขณะเด็กหญิง น. ไปเข้าห้องน้ำจำเลยที่ 2 เข้ามาจับตัวโจทก์ร่วมดึงเข้าไปในห้องนอนโดยมีชายคนหนึ่งตามเข้าไปในห้องด้วย นางสาว ข. ไม่กล้าเข้าไปช่วยเพราะกลัวถูกดูดเข้าไปด้วย จำเลยที่ 2 ผลักโจทก์ร่วมให้นอนบนที่นอนแล้วถอดเสื้อผ้าของโจทก์ร่วมออก จำเลยที่ 2 ถอดกางเกงและใช้อวัยวะเพศสอดใส่อวัยวะเพศของโจทก์ร่วมและชักเข้าชักออกจนสำเร็จความใคร่ 1 ครั้ง ขณะนั้นชายคนหนึ่งใช้มือปิดปากโจทก์ร่วมเพื่อไม่ให้ร้อง เสร็จแล้วจำเลยที่ 2 ออกไป โจทก์ร่วมยังคงนอนอยู่ จากนั้นนาย ส. นาย อ. และจำเลยที่ 1 เข้าไปผลัดเปลี่ยนกันกระทำชำเราโจทก์ร่วม โดยใช้อวัยวะเพศสอดใส่อวัยวะเพศของโจทก์ร่วมและชักเข้าชักออกจนสำเร็จความใคร่คนละ 1 ครั้ง เสร็จแล้วจำเลยทั้งสองกับพวกหลบหนีไป โจทก์ร่วมไปล้างตัวในห้องน้ำแล้วกลับมาที่ห้องโถง ไม่พบผู้ใด จึงเดินไป

ที่หน้าปากซอย พบเด็กหญิง น. และนางสาว ข. ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจซึ่งได้รับแจ้งเหตุจากเด็กหญิง อ. เดินทางไปพบโจทก์ร่วมกับพวก โจทก์ร่วมกับพวกจึงแจ้งเจ้าพนักงานตำรวจ เห็นว่า พยานทั้งสองไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยที่ 2 ไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าจะกลั่นแกล้งเบิกความ ปรีกปำจำเลยที่ 2 โดยไม่เป็นความจริง ขณะเกิดเหตุมีแสงจากภายนอกผ่านประตูหน้าต่างและช่องลมลอดเข้ามาภายในบ้านที่เกิดเหตุในสภาพสลัว ๆ พอมองเห็นหน้ากันได้ในระยะใกล้ พยานทั้งสองเห็นจำเลยที่ 2 ตั้งแต่ นาย ส. ขับรถกลับเข้ามาที่บ้านที่เกิดเหตุและเห็นจำเลยที่ 2 ดิงโจทก์ร่วมเข้าไปในห้องนอน และโจทก์ร่วมยังเห็นจำเลยที่ 2 ในระยะใกล้ชิดขณะจำเลยที่ 2 ข่มขืนกระทำชำเราโจทก์ร่วม ชั้นสอบสวนเจ้าพนักงานตำรวจให้โจทก์ร่วมและนางสาว ข. ดูภาพถ่ายจำเลยที่ 2 จากข้อมูลทะเบียนราษฎร์ โจทก์ร่วมยืนยันว่าจำเลยที่ 2 เป็นคนร้ายที่ข่มขืนกระทำชำเราโจทก์ร่วม และนางสาว ข. ยืนยันว่าจำเลยที่ 2 เป็นคนร้าย เชื่อว่าโจทก์ร่วมและนางสาว ข. จดจำหน้าจำเลยที่ 2 ได้ นอกจากนี้นาย ส. ยังให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนว่านาย ส. ร่วมกับจำเลยที่ 2 และพวกข่มขืนกระทำชำเราโจทก์ร่วม คำให้การของนาย ส. เป็นพยานบอกเล่าและคำขัดทอของผู้ร่วมกระทำความผิด แต่คำขัดทอนนั้นมิได้เป็นการปิดความผิดให้เป็นความผิดของจำเลยที่ 2 แต่ผู้เดียว แต่เป็นการแจ้งเรื่องราวเหตุการณ์ที่ประสบมาจากการกระทำความผิดของตนยิ่งกว่าเป็นการปรีกปำกลั่นแกล้งจำเลยที่ 2 นาย ส. ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยที่ 2 และให้การต่อหน้ามรดาของตน ที่ปรึกษาทนายและนักสังคมสงเคราะห์ เชื่อว่านาย ส. ให้การในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนด้วยความสมัครใจ เมื่อพิเคราะห์ตามสภาพ ลักษณะ แหล่งที่มา และข้อเท็จจริงแวดล้อมของพยานบอกเล่าแล้ว น่าเชื่อว่าจะพิสูจน์ความจริงได้ จึงรับฟังประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์และโจทก์ร่วมเพื่อลงโทษจำเลยที่ 2 ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/3 วรรคสอง (1) และมาตรา 227/1 ซึ่งเมื่อพิจารณาประกอบคำเบิกความของโจทก์ร่วมและนางสาว ข. แล้ว สอดคล้องต้องกัน พยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมจึงมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ที่จำเลยที่ 2 นำสืบปฏิเสธอ้างฐานที่อยู่ไม่มีน้ำหนักหักล้าง ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาว่าโจทก์ร่วมให้การในชั้นสอบสวนเมื่อวันที่ 21 มกราคม 2564 โดยไม่ได้ระบุชื่อจำเลยที่ 2 เป็นคนร้ายทั้งที่โจทก์ร่วมเบิกความว่ารู้จักจำเลยที่ 2 มาก่อน โดยโจทก์ร่วมระบุเพียงว่าถูกชายชุดเข้าไปในห้อง เป็นชายวัยรุ่น เป็นชายไทย อายุประมาณ 18 ปีเศษ รูปร่างสมส่วน สูงประมาณ 170 เซนติเมตร อย่างอื่นปกติ แต่จำเลยที่ 2 อายุ 32 ปี จำเลยที่ 2 จึงไม่ใช่คนร้ายนั้น เห็นว่า โจทก์ร่วมเบิกความเพียงว่ารู้จักและเคยเห็นหน้าจำเลยที่ 2 มาก่อน ไม่ปรากฏว่าโจทก์ร่วมรู้จักชื่อจำเลยที่ 2 ชั้นสอบสวนจำเลยที่ 2 ก็ให้การว่ารู้จักโจทก์ร่วม แต่ไม่เคยพูดคุยกัน แสดงว่าโจทก์ร่วมไม่รู้จักชื่อจำเลยที่ 2 มาก่อน และโจทก์ร่วมยังให้การต่อไปว่าเห็นอีกครั้ง พอจำได้ อันบ่งชี้ว่าโจทก์ร่วมจำหน้าจำเลยที่ 2 ได้ กรณีไม่เป็นพิรุธที่ชั้นสอบสวนโจทก์ร่วมไม่ได้ระบุชื่อจำเลยที่ 2 ตั้งแต่ให้การครั้งแรก ส่วนที่โจทก์ร่วมให้การว่าคนร้ายอายุประมาณ 18 ปีเศษนั้น เป็นเพียงการกะประมาณซึ่งอาจคลาดเคลื่อนได้เป็นเรื่องปกติ หาเป็นพิรุธไม่เช่นกัน ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาต่อไปว่าโจทก์ร่วมชี้ภาพถ่ายของจำเลยที่ 2 จากข้อมูลทะเบียนราษฎร์เมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2564 แต่ข้อมูลทะเบียนราษฎร์พิมพ์เมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2564 ก่อนโจทก์ร่วมชี้ภาพถ่ายจำเลยที่ 2 เห็นว่า แม้วันที่พิมพ์ภาพถ่ายจำเลยที่ 2 จากข้อมูลทะเบียนราษฎร์และวันที่ที่โจทก์ร่วมชี้ภาพถ่ายดังกล่าวจะไม่สอดคล้องกันดังที่จำเลยที่ 2 ฎีกา แต่โจทก์ร่วมยืนยันภาพถ่ายของจำเลยที่ 2 ว่าเป็นคนร้ายและยังให้การยืนยันต่อพนักงานสอบสวนเมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2564 ข้อแตกต่างเกี่ยวกับวันดังกล่าวจึงไม่ใช่สาระสำคัญ ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาต่อไปว่า

โจทก์ร่วมสนทนากับนาย น. ทางโปรแกรมเฟสบุ๊ก เมสเซนเจอร์ โดยโจทก์ร่วมถามว่าวันเกิดเหตุมีพืกรง (หมายถึงจำเลยที่ 2) ปะ นาย น. ตอบว่าพืกรง จำไม่ได้ ซึ่งสอดคล้องกับที่โจทก์ร่วมให้การในชั้นสอบสวนครั้งแรก จำเลยที่ 2 จึงไม่ใช่คนร้ายนั้น เห็นว่า โจทก์ร่วมเพียงจำหน้าคนร้ายที่ดูโจทก์ร่วมเข้าไปชมขึ้นกระทำชำเราได้ แต่ไม่รู้จักชื่อคนร้าย โจทก์ร่วมจึงต้องการสอบถามชื่อคนร้ายดังกล่าวว่าเป็นจำเลยที่ 2 หรือไม่ ข้อนี้ไม่ได้บ่งชี้ว่าโจทก์ร่วมจำหน้าจำเลยที่ 2 ไม่ได้ ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาต่อไปว่าพนักงานสอบสวนไม่ได้เก็บเยื่อบุกระพุ้งแก้มของจำเลยที่ 2 ไปตรวจพิสูจน์เปรียบเทียบดีเอ็นเอของโจทก์ร่วมนั้น เห็นว่า ข้อนี้เป็นอำนาจของพนักงานสอบสวนในการรวบรวมพยานหลักฐาน ไม่ได้บ่งชี้ว่าจำเลยที่ 2 ไม่ใช่คนร้าย ส่วนฎีกาข้ออื่นของจำเลยที่ 2 ไม่เป็นสาระสำคัญที่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลงไป ไม่จำต้องวินิจฉัย ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยที่ 2 เป็นคนร้ายร่วมกับพวกชมขึ้นกระทำชำเราโจทก์ร่วมอันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิง การกระทำของจำเลยที่ 2 จึงเป็นความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 2 ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง คดีนี้และคดีหมายเลขแดงที่ อ 1036/2564 ของศาลชั้นต้น เหตุเกิดวันเดียวกันและสถานที่เดียวกัน จึงมีความเกี่ยวพันกันจนอาจฟังเป็นคดีเดียวกันได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 160 วรรคหนึ่ง การนับโทษต้องจึงต้องอยู่ในบังคับของประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) กล่าวคือไม่ว่าจะมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ หรือลดมาตราส่วนโทษด้วยหรือไม่ก็ตาม เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว โทษจำคุกทั้งสิ้นต้องไม่เกินห้าสิบปี เว้นแต่กรณีที่ศาลลงโทษจำคุกตลอดชีวิต ดังนั้น เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาจำคุกจำเลยที่ 1 ในแต่ละคดีมีกำหนด 37 ปี 4 เดือน แล้วนำโทษจำคุกของจำเลยที่ 1 ในคดีหมายเลขแดงที่ อ 1036/2564 ของศาลชั้นต้นมานับต่อจากคดีนี้ได้ ซึ่งเมื่อรวมโทษทุกคดีแล้วโทษจำคุกเกินห้าสิบปี ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษา โดยมีได้กำหนดว่าเมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วโทษจำคุกต้องไม่เกินห้าสิบปีจึงไม่ชอบ ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดยกขึ้นอ้างศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยให้ถูกต้องได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า นับโทษจำคุกของจำเลยที่ 1 ในคดีหมายเลขแดงที่ อ 1036/2564 ของศาลชั้นต้น ต่อจากโทษของจำเลยที่ 1 ในคดีหมายเลขแดงที่ อ 1035/2564 ของศาลชั้นต้น แต่เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว โทษจำคุกต้องไม่เกินห้าสิบปีตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7

องค์คณะ

จักษ์ชัย เยพิทักษ์ · ธวัชชัย รัตนเหลียม · ปรีชา เชิดชู

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4943/2567>